

חכמת שלמה

תורות של ר' שלמה קרליבך

כולכם בטח יודעים שהשי"ת הבטיח לאהרן הכהן שהדלקת המנורה שלו תתקיים לעולם ועד, והיינו ע"י הדלקת נרות שבת וחנוכה, ואיך באמת קיימת לעולם?

כולם יודעים שמים נקראים טהורים, ואש נקראת קודש, ולמה נקראת אש קודש?

כי מנר אחד יכולים להדליק נרות לאין שיעור. וכן אם יש לי תפוח ואני נותן אותו לך, אם אחר שנתתי לך כבר אין לי את זה, נמצא שאני באמת לא רוצה ליתן לך את זה, אמת שנתתי לך תפוח אבל היה קשה לי ליתן לך, לא נתתי בכל הלב שלי, כי אם הייתי באמת רוצה ליתן לך, היה התפוח אצלך ועדיין היה נשאר אצלי גם כן כמקודם, ולא היה חסר לי כלום, זהו קדושת האש, שיש לה תשוקה ורצון גדולים שכל העולם יתמלא באורה, לכן טבעה שיכולים להדליק מנר אחד הרבה נרות, עד אין סוף, ואפילו אחרי שמסרה האש מהנר ראשון לנר שני לא נחסר לה כלום.

נמצא שיש שני סוגי מדרגות בנתינה, אני יכול ליתן לך דבר ושוב לא נמצא אצלי, זה יפה אבל לא בשלימות, ושוב אני יכול ליתן לך דבר ועדיין הוא נמצא אצלי שלא ניכר אצלי שום חסרון, וזוהי התורה שנמשלה לאש – "מימינו אש דת למו" שאפילו אחרי שאני מוסר לך דברי תורה הם עדיין אצלי, שאני מלמד את התורה הזאת זה – "בהעלותך את הנרות", הנרות הללו קודש הם, הם הנרות של אהרן הכהן שעדיין דולקת מכולם, שאחרי שמסרתי לך אני לומד אותה מחדש ונתווספים חידושים שלא היו מקודם. ומה הנפקא מינה בין דבר שקדושה לדברים של מה בכך?

זה פשוט מאד, דברים גשמיים אין לי תשוקה להם אחרי שהם כבר בידי, אני שבע מזה ואין נפשי צמאה לה, אבל דברים קדושים אפילו שזה כבר אצלי אני עדיין מתגעגע לה כמקודם, ואיך יודעים אם זוכים באמת אם יש לי שבת? השבת אינה אצלי בזה שאני מקיימה בכל פרטיה והלכותיה אפשר שאקבל גן עדן אבל אינה אצלי, השבת רק אצלי אם אני מתגעגע אליה, אני מלא געגועים, נפשנו חכתה לד', וזו התשוקה לא הולכת ממני לעולם רק אדרבה

מתחזקת יותר ויותר, לכן אש קודש תמיד רוקדת למעלה להראות גודל תשוקתה לדברים קדושים יותר ויותר בלי שום גבול, והיינו נרות שבת המלאים געגועים, זה שלך קיימת לעולם שכיון שקדושת האש היא אין סופית, קיימת לעולם. ועדיין אנו מדליקים את הנרות של אהרן הכהן, שזכה להדליק הנרות כיון שהיה לו התשוקה כ"כ למסור את אידישקייט להשני, ואפי' אחר שמסר עוד ה' אצלו האש כמקודם, וזה להגיד שבחו של אהרן שלא שינה היינו שלא נשתנה ונחסר אצלו כלל אפילו לאחר הנתינה, ויה"ר שנזכה לקיום השבועה שנשבע הקב"ה לדוד המלך "שלא יכבה נרו לעולם ועד" בביאת משיח צדקנו מזרעו בב"א

על שולחן שבת

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה" רש"י הקד' אומר – "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", יש שבעים פנים לתורה ואולי זה פרוש אחד מהם.... אתם יודעים אנחנו לפעמים מסתכלים על החצוניות של האדם, אבל יש אנשים גדולים תמיד בישראל שהם מסתכלים לעומק הנשמה של היהודי. ואהרן הכהן היה מסתכל תמיד על עומק הנשמה של היהודי, אפילו שהוא ראה יהודי עושה חטא הוא ראה את עומק הנשמה שלו וראה את הנשמה שלו בוכה בפנים, וזה מה שרש"י כותב בפרשה שאהרן לא שינה היינו לא הסתכל על השינוי החיצוני וראה תמיד שבפנים הכל קדוש.

סיפור נשמה

שסיפר ר' שלמה קרליבך

הרבי מבובוב היה מספר את הסיפור תמיד בליל ראשון של סוכות. והוא היה אומר בשם אביו שזה הסיפור החסידי הנשגב ביותר. הרב הקדוש רבי נחום מטשרנובל היה עני מרוד. הדבר היחיד שהיה לו היו התפילין של הבעל שם טוב הקדוש, והיה בעיר איש עשיר שהיה מוכן לתת לו אלף רובל עבור התפילין.

אבל איך יכול ר' נחום להיפרד מהתפילין של הבעל שם טוב? לילדיו של ר' נחום לא היה מה לאכול ומה ללבוש, ובאותם הימים, עם אלף רובל אפשר היה להתקיים שנים. אז מדי פעם היתה אשתו מתחננת אליו: 'בבקשה נחום, תמכור את התפילין. זה לא הוגן כלפי הילדים.' והוא היה עונה: 'אני לא יכול.'

פעם בפרוס חג הסוכות, אי אפשר היה להשיג אתרוג ולחלב. ר' נחום, נעבעך, איכשהו עשה איזו סוכה קטנה ושבורה. אבל אוכל לא היה. ופתאום, בערב יום טוב, שמע רבי נחום שיש מישהו המציע אתרוג מהודר למכירה, במחיר של אלף רובל. רבי נחום התלחב, לקח את התפילין, מכר אותם, ובדמיהם קנה את האתרוג. הוא בא הביתה, שיכור משמחה, ואמר לאשתו: 'פייג'לה, את יכולה לתאר לעצמך? לאף אחד ברוסיה אין אתרוג. ואני, נחום השלעפער, יש לי אתרוג!'

היא שאלה: 'איך השגת את האתרוג?' והוא ענה: 'פשוט מאוד: מכרתי את התפילין.' זה כבר היה יותר מדי בשבילה. היא אמרה: 'מה?! אין לנו לא אוכל ולא בגדים לחג! ובשביל אתרוג שאתה צריך לשבעה ימים ויתרת על אלף רובל שהיו יכולים להחיות את הילדים שלך במשך שנים?'

היא נתקפה ועם כל כך גדול שהיא לקחה את האתרוג והשליכה אותו על הקרקע... והאתרוג נפסל.

וכאן הסיפור מתחיל.

אתם יכולים לתאר לכם איך הרגיש רבי נחום שניה לאחר שהיא שברה את האתרוג? הלא הוא נותר בלי כלום.

ויותר עמוק: אתם יכולים לתאר לכם את החרטה הנוראה שמילאה את האישה המסכנה?

מה עשה רבי נחום? הוא אמר לאשתו: 'פייג'לה, תקשיבי לי. פייג'לה, היה זמן שהיו לנו התפילין - אין לנו אותם עוד. היה לנו אתרוג, עכשיו אין לנו...'

הוא הפסיק לרגע ואז אמר: 'אבל, פייג'לה, את יודעת מה יש לנו? לי יש אותך ולך יש אותי.'

געוואלד, כמה זה נורא ונשגב!

והוא הוסיף: 'פייג'לה, שיהיה שלום בינינו. הבה ונשמח זה בזה, ושתהיה לנו שמחת יום טוב אמיתית.'

ובכל שנה היה ה'בובובר'דב' הזקן אומר את אותו הדבר. הוא היה אומר שאי אפשר לקלוט את זה. כי זה לא ש'קודם הוא כעס ואז זכר

שהתורה אוסרת לכעוס, ואז נכנס לחדרו כדי להירגע ואז חזר...'

כלומר: איך אפשר להיות במדרגה כזאת?

אלא, אמר הרבי מבובוב: רק צדיק נשגב, המוסר את עצמו לקב"ה בכל רגע, יכול לעמוד בנסיון כזה. ור' נחום היה עובד את ה' בכל שנה.

לא היה שום דבר אחר בלבו. ולכן, כשהוא שמע שיש אפשרות להשיג אתרוג באלף רובל, היה ברור לו שהוא חייב למכור את התפילין

ולקנות את האתרוג. וכאשר פייג'לה פסלה את האתרוג, היה ברור לו מה הוא צריך עכשיו לעשות: לגרום לה להרגיש טוב. כי זה מה שה'

רוצה ממנו. זה הדבר הגבוה ביותר שהוא יכול לעשות באותו הרגע.

"מעולם לא שמעתי על תפוז שהולך לפסיכיאטר כי הוא רוצה להיות תפוח"

רק בני אדם רוצים להיות משהו אחר

והוא נשאל: למה לא ירדו ויחזרו להיות בני אדם? ויחזרו להיות בני אדם?

הודפס ונערך ע"י נתנאל גואלמן, לתרומות הערות והארות - 054-8140220 Carlebach@inn.co.il

השיחה מההפצה של קשר - keshet01@gmail.com